01/12/2018

Ο γιατρός του Αγίου Πορφυρίου εξομολογείται: “στις αρρώστιες δεν ζητούσε από τον Θεό να τον κάνει καλά”

/ Επικαιρότητα

Υπήρξε μία από τις μεγαλύτερες μορφές της Ορθοδόξου Εκκλησίας του 20ου αιώνα. Ο ενάρετος και φιλάνθρωπος βίος του ήταν παροιμιώδης, αφήνοντας πίσω του μία σπουδαία πνευματική παρακαταθήκη, αλλά και ένα τεράστιο κενό. Η επίσημη αγιοκατάταξή του έγινε πριν από πέντε χρόνια στις 27 Νοεμβρίου 2013. Ο λόγος για τον άγιο Πορφύριο τον Καυσοκαλυβίτη που τιμάται η μνήμη του, Κυριακή 2 Δεκεμβρίου.

Η μεγάλη του καρδιά χώραγε μέσα αδιακρίτως όλους τους συνανθρώπους του. Ταλαιπωρήθηκε από πολύ μικρή ηλικία από διάφορες ασθένειες, όμως τις αντιμετώπιζε με Ιώβειο υπομονή, όπως μαρτυρά στον δημοσιογράφο Αντώνη

Μακατούνη, ένας άνθρωπος που τον έζησε από πολύ κοντά, κυρίως στις δύο τελευταίες δεκαετίες της εγκόσμιας ζωής του, ο οποίος κατάλαβε από την πρώτη στιγμή που τον γνώρισε ότι πρόκειται για έναν σύγχρονο άγιο. Ο γιατρός του οσίου Πορφυρίου ομότιμος καθηγητής μικροβιολογίας κύριος Γεώργιος Πιπεράκις σε μία συνέντευξη- κατάθεση ψυχής εξομολογείται άγνωστες πτυχές της προσωπικότητας του δικού του γέροντα όπως λέει χαρακτηριστικά.

Οι πολλές αναμνήσεις- μαθήματα ζωής- από τη συναναστροφή του με τον άγιο

γέροντα τον κατέκλυσαν, ενώ αποκαλύπτει γιατί έμεινε άναυδος όταν τον γνώρισε για πρώτη φορά. Αξιοσημείωτο είναι ότι ο εβδομηνταπεντάχρονος επιστήμονας έχει αγιογραφήσει περίπου 300 εικόνες αγίων που κοσμούν όλους τους τοίχους του σπιτιού του κάνοντας κατανυκτική την ατμόσφαιρα, ενώ ξεχωρίζει η εικόνα που απεικονίζονται μαζί ο άγιος Παΐσιος με τον Όσιο Πορφύριο αλλά και ο γέροντας Σωφρόνιος του Έσσεξ.

Πότε και πώς γνωριστήκατε με τον γέροντα; Τι σας έκανε περισσότερο εντύπωση στον χαρακτήρα του;

«Τον γνώρισα πριν από σαρανταπέντε χρόνια (το 1970) όταν ήταν στην Πολυκλινική Αθηνών. Με αποκάλεσε με το όνομά μου χωρίς να με ξέρει, μάλιστα με ρώτησε ‘‘στενοχωρείς τη γυναίκα σου που είναι έγκυος, δεν πρέπει’’. Έμεινα άναυδος, δεν είχα έρθει ποτέ σε επαφή με πνευματικότητα τέτοιου τύπου. Έφυγα ενθουσιασμένος, από τότε έμαθα ότι ήταν στα Καλλίσια στην Πεντέλη και κάθε Κυριακή τον επισκεπτόμασταν οικογενειακώς. Ήμασταν κοντά στον γέροντα, ενώ έχτισα έπειτα και σπίτι δίπλα του. Αναπτύξαμε μία πολύ στενή σχέση. Αργότερα όταν απέχτησε προβλήματα με την καρδιά του του γνώρισα τον αείμνηστο Γεώργιο Παπαζάχο αλλά και άλλους ιατρούς. Εγώ ήμουν ο εργαστηριακός του γιατρός, είχα μάλιστα πάει μερικά μικρά μηχανήματα και τα είχα εγκαταστήσει στο κελί του στο Μήλεσι και επιτόπου του έκανα τις εξετάσεις του. Ο γέροντας έκανε μία πολύ λιτή ζωή. Τον θυμάμαι χαρακτηριστικά να περπατά πολύ γρήγορα με τα αρβυλάκια του χωρίς να κουράζεται. Δεν ξεχνώ αυτό που είχε πει, ότι ‘‘όταν πεθάνω να με πετάξετε κάπου για να μην με βρουν γιατί θα με πάρουν για άγιο’’. Σκέφτομαι ότι ακόμα και το λείψανό του δεν το άφησε να το τιμήσουμε, αλλά έδωσε εντολή σε κάποιους μοναχούς και το έκρυψαν και δεν γνωρίζουμε πότε θα βρεθεί. Μάλιστα όταν το είχε πληροφορηθεί αυτό ο Μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Σεραφείμ σηκώθηκε όρθιος και είπε, ‘‘Αν ήταν άγιος μία φορά, τώρα τον θεωρώ άγιο δέκα φορές».

Πώς αντιμετώπιζε τα προβλήματα υγείας του;

«Στις αρρώστιες του δεν ζητούσε ποτέ από τον Θεό να τον κάνει καλά. Του έλεγα γιατί ενώ εσείς κάνετε τόσο κόσμο καλά, με θεραπείες που έχω δει με τα μάτια μου, δεν ζητάτε να γίνετε καλά. Μου είπε, ‘‘είναι ντροπή να ζητάω εγώ τέτοια πράγματα για τον εαυτό μου, ξέρει ο Θεός’’. Θυμάμαι όταν αντιμετώπισε κάποια πολύ σοβαρή γαστρορραγία, δεν ήθελε να τον πάμε στο νοσοκομείο. Υπήρξε διχογνωμία μεταξύ των θεραπόντων ιατρών του, εγώ και ο Παπαζάχος ως νεότεροι θέλαμε να σεβαστούμε την επιθυμία του. Τελικά τη λύση την έδωσε ο γέροντας Σωφρόνιος του Έσσεξ που μας είπε τηλεφωνικά, ‘‘Ο γέρων Πορφύριος είναι ένα «ασκί» γεμάτο από άγιο Πνεύμα, δεν θα κάνετε τίποτα που δεν θα θέλει’’.

Μέσα σε ένα χρόνο επανήλθε».

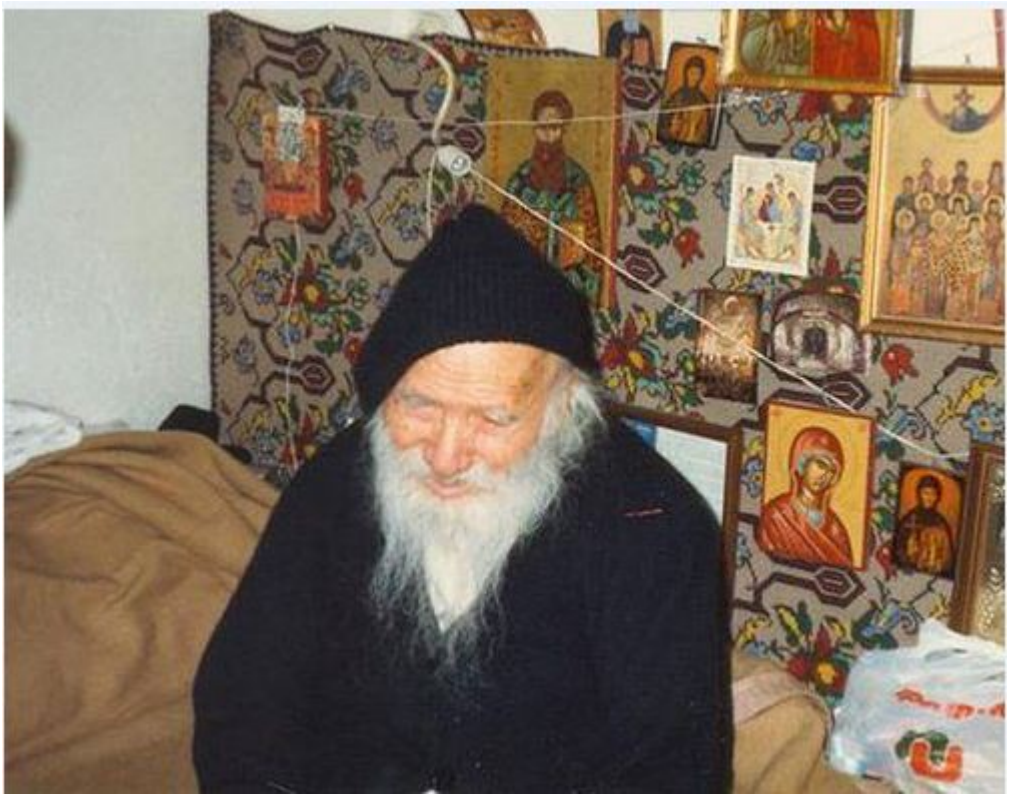

Με τους γιατρούς του τι σχέση είχε, τους άκουγε, ακολουθούσε τη φαρμακευτική αγωγή που του χορηγούσαν;

«Τους αγαπούσε ιδιαίτερα. Αγαπούσε πολύ την ιατρική και ήξερε πολλά πράγματα. Επενέβαινε σε τεχνικές, μου έλεγε θα το κάνεις με αυτό τον τρόπο, πώς το ήξερε; Όταν ήθελε να κάνει εξετάσεις με ‘‘φώναζε νοερώς’’. Αυτό ήταν φοβερό, ενώ ήμουν στη δουλειά μου, στο πανεπιστήμιο, στο ιατρείο μου, ένιωθα έντονη την ανάγκη να πάμε στο γέροντα. Μόλις πήγαινα μου έλεγε, ‘‘παιδί μου σε φώναζα τόσες ώρες, και εσύ δεν καταλάβαινες’’. Εκτιμούσε και αγαπούσε πολύ τον μακαριστό Παπαζάχο, έλεγε σε ειδικευόμενους ιατρούς να του μοιάσουν» .

Τι σας είπε την τελευταία φορά που μιλήσατε;

Με κάλεσε στο τηλέφωνο και μου είπε, ‘‘Παιδιά μου σας εύχομαι χαρά και ειρήνη’’. Μας αποχαιρέτησε οικογενειακώς. Εμείς φοβόμασταν μην πεθάνει και του έλεγε η αείμνηστη σύζυγός μου η Μαντώ, ‘‘θα πεθάνεις και εμείς τι θα απογίνουμε παππούλη;’’ Εκείνος παρότι ήξερε ότι πλησιάζει το τέλος την παρηγορούσε, της έλεγε ότι ακόμα και αν πεθάνει να τον φωνάζει και θα έρχεται δίπλα της».

Πώς θα χαρακτηρίζατε με μία λέξη τον άγιο γέροντα και γιατί;

«Θα τον χαρακτήριζα ‘‘πνευματοφόρο’’. Ήταν κάτι εντελώς διαφορετικό από τους άλλους ανθρώπους. Ήταν ανεπανάληπτος, όταν τον έβλεπες αισθανόσουν λες

και έβλεπες τον Θεό. Δεν μπορείς να το εκφράσεις αυτό που αισθανόσουν, σου μετέδιδε χαρά. Σε οδηγούσε με τον τρόπο του να κάνεις το θέλημα του Θεού. Προσπαθούσε να βοηθήσει την ψυχή σου να αγαπήσει τον Χριστό, να κοινωνήσεις με τον Χριστό και τότε όλα λύνονταν. Κάποια από αυτά που έλεγε τα έχω ζωγραφίσει. Σου έδινε τη νύξη να μεταμορφωθείς εσύ, να αλλάξεις και τότε όλα τα έβλεπες με άλλο μάτι, δεν ήταν η συνηθισμένη ‘‘γραμμή’’ που έδιναν οι άλλοι κληρικοί- εξομολόγοι. Επίσης δεν έκανε διακρίσεις, έβλεπε όλους τους ανθρώπους ίδιους».

Την πρώτη φορά που τον γνωρίσατε καταλάβατε για την αγιότητά του;

Επειδή δεν είχα πείρα από τέτοια πράγματα, κατάλαβα ότι είναι ξεχωριστός για αυτό και ‘‘κολλήσαμε’’ πίσω του και εγώ και οι φίλοι μου και ήμασταν κοντά του.

Ένα σχόλιο που έχετε ακούσει για εκείνον και σας έχει κάνει εντύπωση.

«Μία φορά θυμάμαι που είχα πάει στο άγιο Όρος και είχα πάει σε ένα μοναστήρι στο οποίο ήταν μοναχός ένας πρώην φοιτητής μου και με ρώτησε διάφορά πράγματα. Κάποια στιγμή του ανέφερα για την στενή μου σχέση με τον γέροντα Πορφύριο. Τότε μου είπε ότι είναι πλανεμένος (ο άγιος). Εγώ έγινα χάλια, όταν γύρισα δεν τόλμησα να το πω στον γέροντα, αλλά πήγα και το είπα στον μακαριστό πατέρα Επιφάνιο Θεοδωρόπουλο που είχαν πολύ στενή πνευματική επαφή. Εκείνη την ώρα σηκώθηκε όρθιος και μου είπε, ‘‘αν πλανάται αυτός, πλανάται η Εκκλησία’’. Τέτοια εντύπωση είχαν οι άλλοι για τον γέροντα. Εκείνος τους δεχόταν όλους, θυμάμαι μία φορά τον είχαν επισκεφτεί κάποιοι ‘‘πανκ’’, που είχαν τα μαλλιά τους όρθια. Έκατσαν στην άκρη και τον κοίταγαν. Εκείνος προσευχόταν, ξαφνικά ένας από αυτούς τον αγκάλιασε και έλεγε ότι είναι φίλος του. ‘‘Είδε’’ μέσα στην καρδιά τους και προσευχήθηκε για αυτούς. Εκείνος (ο γέροντας) θεωρούσε αγίους τον γέροντα Παΐσιο και τον Επιφάνιο».

«Τα θαύματα του με συγκλόνισαν»

«Βίωσα μερικά θαύματά του από πολύ κοντά. Μία πολύ κοντινή μου συγγενής είχε πάθει θανατηφόρο εγκεφαλικό μετά από χειρουργείο και ήταν ετοιμοθάνατη. Την είχαν βάλει στην εντατική, οι συνάδελφοι ιατροί δεν της έδιναν καμία ελπίδα. Ετοιμαζόμασταν για την κηδεία, όμως η νύφη της που την υπεραγαπούσε έφυγε και πήγε να παρακαλέσει τον γέροντα στην Πεντέλη. Δεν τον βρήκε και επέστρεψε στο νοσοκομείο, όμως την ίδια ημέρα το απόγευμα εμφανίσθηκε ο γέροντας χωρίς να έχει ειδοποιηθεί. Τον οδήγησαν στην εντατική και προσευχήθηκε κοιτάζοντας την ασθενή μέσα από μία χαραμάδα. Μετά από δύο ώρες η 75χρονη γυναίκα είχε ανανήψει, ενώ έζησε μετά από αυτό το σοβαρό περιστατικό έντεκα ολόκληρα

χρόνια», αναφέρει με αφοπλιστική ειλικρίνεια ο κύριος Πιπεράκης και παίρνοντας μια βαθιά ανάσα συνεχίζει την συγκλονιστική του αφήγηση, «Σε μία άλλη περίπτωση, ένα πολύ φιλικό πρόσωπο, ένας νεαρός 16 χρονών ο οποίος πέθαινε από περιτονίτιδα εξαιτίας σκωληκοειδίτιδας αφού είχε αργήσει να χειρουργηθεί. Θυμάμαι χαρακτηριστικά ότι είχε μείνει σαν ‘‘σκελετός’’ και οι συγγενείς του περίμεναν να πεθάνει. Μάθαμε ότι εκείνο το βράδυ ο γέροντας πήρε τηλέφωνο τη γιαγιά του παιδιού που ήταν στο σπίτι μόνη της και της είπε ‘‘το παιδί θα ζήσει, παρακαλώ γονατιστός και κλαίγοντας, το παιδί θα ζήσει’’ και έκλεισε το τηλέφωνο. Ανένηψε, τώρα έχει αποχτήσει παιδιά και βέβαια του ‘‘χρωστάει’’ τη ζωή του. Είναι πράγματα τα οποία τα είδα με τα μάτια μου και δεν εξηγούνται επιστημονικά. Πρώτα θεράπευε όμως την ψυχή, σε μεταμόρφωνε. Δεν έκανε μόνο εξωτερικά θαύματα, αλλά και εσωτερικά, έκανε τον άλλο να αλλάξει με αυτά που

«Θα πιαστείτε από την κολώνα της Εκκλησίας»

«Όταν κάναμε κουβέντα για την κατάπτωση του κόσμου και ότι πηγαίνει προς το κακό έλεγε ότι ‘‘όλα χαλάνε, θα πηγαίνουμε προς το χειρότερο, προς το κακό’’, ενώ τόνιζε ότι θα φτάσουμε ακόμα και στην αποστασία του κλήρου. Τον ρώτησα με αγωνία, εμείς τι θα κάνουμε; Μου είπε ότι θα πιαστείτε από την κολώνα της Εκκλησίας και θα κρατιέστε εκεί. Καλά του είπα, ποια θα είναι η Εκκλησία, τι σημαίνει να κρατηθούμε από την κολώνα της Εκκλησίας; Εκείνος επέμεινε, από την πίστη σας, από την αληθινή Εκκλησία».

Η συνέντευξη είναι από το αρχείο του συνεργάτη της ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, Αντώνη Μακατούνη και είχε παρουσιαστεί στην εφημερίδα Ορθόδοξη Αλήθεια